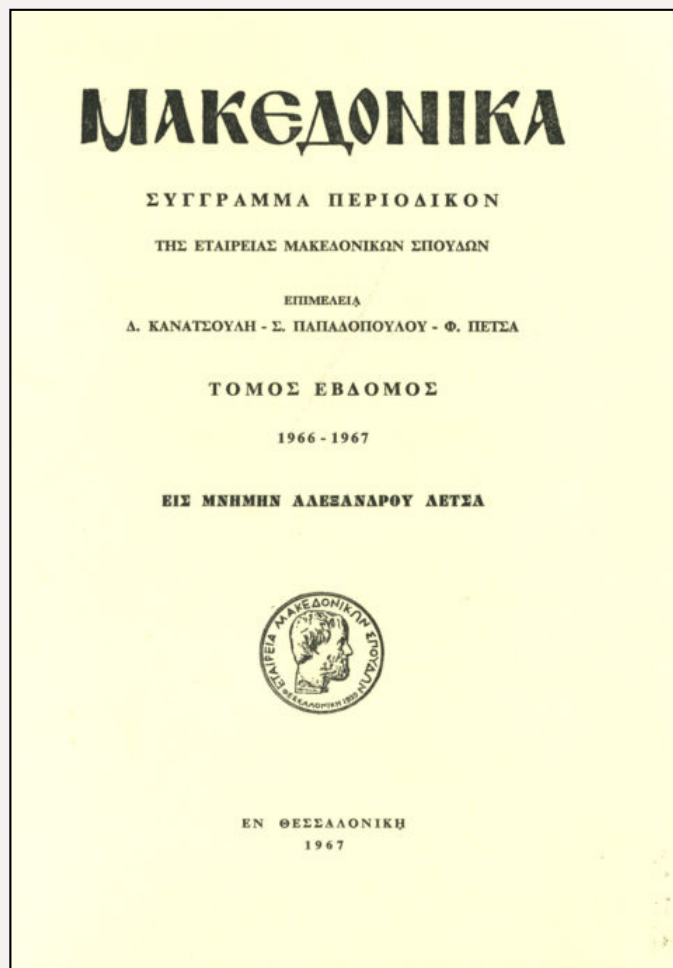

Μακεδονικά

Τομ. 7, 1967

Bojinov V., L'entraînement de la Bulgarie dans la seconde guerre mondiale et ses conséquences, «Etudes Historiques», τόμος II

Παπαδόπουλος Στέφανος

<https://doi.org/10.12681/makedonika.986>

Copyright © 2015 Στέφανος Ι. Παπαδόπουλος

To cite this article:

Παπαδόπουλος, Σ. (1967). Bojinov V., L'entraînement de la Bulgarie dans la seconde guerre mondiale et ses conséquences, «Etudes Historiques», τόμος II. *Μακεδονικά*, 7, 379-381. doi:<https://doi.org/10.12681/makedonika.986>

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Bojinov V., L'entraînement de la Bulgarie dans la seconde guerre mondiale et ses conséquences, «Études Historiques», τόμος II (à l'occasion du XIIe Congrès International des Sciences Historiques - Vienne, août - septembre 1965), έκδοση της Βουλγαρικής Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν (Ἰνστιτούτο Ἱστορίας), Σόφια 1965, σ. 493-511.

Ἄν καί ἀπό τὸν τίτλο τοῦ παραπάνω δημοσιεύματος μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὸ περιεχόμενό του δὲν ἔχει σχέση μετὰ τὴ Μακεδονία καὶ τὴ Βόρεια γενικὰ Ἑλλάδα, μολαυτα, ἐπειδὴ ἀναφέρεται καὶ σὲ θέματα ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν, ὅπως εἶναι ἡ βουλγαρική κατοχή τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο, γι' αὐτὸ κρίνουμε σκόπιμο νὰ τὸ παρουσιάσουμε στὸ ἐλληνικὸ κοινόν.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀρθροῦ του (σ. 493-494) ὁ συγγραφέας ἀναφέρει λίγα εἰσαγωγικά γιὰ τὸ Β' παγκόσμιον πόλεμον, στὸν ὁποῖο διακρίνει δύο περιόδους, γνωστὲς καὶ ἀπὸ ἄλλα σύγχρονα δημοσιεύματα τῶν χωρῶν τοῦ ἀνατολικοῦ συνασπισμοῦ. Κατὰ τὴν πρώτη περίοδο (1η Σεπτεμβρίου 1939 - 22 Ἰουνίου 1941) ὁ πόλεμος ἔχει ἱμπεριαλιστικὸ καὶ ἀδικο χαρακτήρα (σύγκρουση ἀνάμεσα στὸ φασιστικὸ καὶ στὸ καπιταλιστικὸ μπλόκ), καὶ μόνο μετὰ τὴν ἐπίθεσιν τῆς Γερμανίας ἐναντίον τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως μεταβάλλεται, κατὰ τὸ συγγραφέα, σὲ ἀντιφασιστικὸ καὶ δίκαιον ἀγῶνα.

Κατόπιν (σ. 494-496) ἀκολουθεῖ μιὰ σύντομη ἐπισκόπησις τῆς πολιτικῆς κατάστασις ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ ἀπὸ τὴ λήξιν τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου ὡς τὸ στρατιωτικὸν πραξικόπημα τῆς 9ης Ἰουνίου 1923 καὶ τὴν ἀντιφασιστικὴν ἐξέγερσιν τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, καὶ ὁ συγγραφέας προσπαθεῖ νὰ ἐρμηνεύσῃ πῶς ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις ὡδήγησε τὴ χώρα στὸν πόλεμον στὸ πλεονεκτοῦν τοῦ Ἀξονα παρὰ τὴν ἀντίθετον θέλησιν τοῦ λαοῦ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἐξετάζει παρενθετικὰ δύο ἄλλα θέματα, ποὺ τὰ θεωρεῖ συναφῆ: 1) τὴν πολιτικὴν τοῦ γερμανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ποὺ ἀπέβλεπε νὰ διεισδύσῃ ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ καὶ γενικὰ ἐν τῇ Βαλκάνιᾳ, καὶ 2) τὰ συμφέροντα τῆς βουλγαρικῆς ἀστικῆς τάξεως καὶ τῆς μοναρχίας, ποὺ ἔνωσαν τὴν χώραν μετὰ τὴν χιτλερικὴν Γερμανίαν ἀπὸ πολιτικὴν, οἰκονομικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἄποψιν. Στὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ συγγραφέας ἀναφέρεται καὶ ἐν τῇ «ἀδικίᾳ» τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλιών, ποὺ ἔδιναν τροφὴν τοῖς «revanchistes» Βουλγάρους καὶ ἐνίσχυαν τὸ φιλογερμανικὸν ρεύμα ἐν τῇ χώρᾳ.

Ὁ συγγραφέας ἐξετάζει ἔπειτα (σ. 497-499) τὴν θέσιν τῆς Βουλγαρίας κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ πολέμου, τὴν διακήρυξιν τῆς κυβέρνησεως Κιοσινοβόφου γιὰ οὐδετερότητα, τὰ ἀνεπιτυχεῖς προσπάθειαι (Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 1939) τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως γιὰ συνθήκην συμμαχίας μετὰ τὴν Βουλγαρίαν, τὸ σχηματισμὸν τῆς κυβέρνησεως Φίλων καὶ τὴν ἐντασιν τῶν πολεμικῶν προετοιμασιῶν, καθὼς καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ γιὰ τὴν συμπαράστασιν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἐν τῇ ζήτησιν τῆς παραχώρησεως ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ τῆς Δοβρουτσᾶς (σύμβασις τῆς Craiova τῆς 7ης Σεπτεμβρίου 1940). Ἐπειτα (σ. 499-501) ἀναφέρεται ἐν τῇ ἰταλικῇ ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ προσχώρῳ τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Ρουμανίας ἐν τῷ Τριμερὲς Σύμφωνῳ καὶ ἐν τῇ ῥωσικῇ προτάσει γιὰ σύμφωνον ἀμοιβαίας φιλίας καὶ βοήθειας μετὰ τὴν Βουλγαρίαν. Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρουσιάζει

για τους Έλληνες το γεγονός ότι η Σοβιετική Ένωση είχε προτείνει τότε στη Βουλγαρία να έγδυθη την ανεξαρτησία και ακεραιότητά της και να τη βοηθήσει στην ικανοποίηση των εθνικών της διεκδικήσεων (έξοδο στο Αίγαίο σὲ βάρος τῆς Ἑλλάδας καὶ παραχώρηση τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης ὡς τῇ γραμμῇ Μηδείας - Αἴνου).

Ἐκτενέστερο (σ. 501-506) εἶναι τὸ μέρος τῆς μελέτης ποὺ ἀναφέρεται στὶς διαπραγματεύσεις τῆς κυβέρνησης Φίλων μὲ τοὺς Γερμανοὺς σχετικὰ μὲ τὴν προσχώρηση τῆς Βουλγαρίας στὸ Τριμερὲς Σύμφωνο, τὸ σύμφωνο μὴ ἐπιθέσεως Ἀγκύρας - Σόφιας, τὴ συμφωνία γιὰ τὴν εἴσοδο τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ στὴ Βουλγαρία κ.λ., καθὼς καὶ ἐκεῖνο (σ. 506-508) ποὺ ἀναφέρεται στὴν περίοδο ἀπὸ τὴν ἀνοίξη τοῦ 1941 ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου, τὰ γεγονότα τῆς ὁποίας ἐκθέτει ὁ συγγραφέας ἀρκετὰ ἀναλυτικά.

Στὸ τελευταῖο τμῆμα τοῦ ἄρθρου (σ. 508-511) ὁ συγγραφέας μιλάει γιὰ τὶς συνέπειες ποὺ εἶχε στὴ χώρα του ἡ πολιτικὴ αὐτὴ, ὅπως εἶναι οἱ βομβαρδισμοὶ τῆς Βουλγαρίας ἀπὸ τὴ συμμαχικὴ ἀεροπορία, ἡ ἀφαίμαξη τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἡ ὀργὴ τῶν Ἀγγλοαμερικανῶν, ποὺ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ προσπάθησαν νὰ ἐπιβάλουν στὴ Βουλγαρία σκληροὺς ὅρους κατὰ τὴ συνθήκη εἰρήνης καὶ ἐπιδίωξαν ἀκόμη καὶ τὴ στρατιωτικὴ κατοχὴ τῆς, τὴν ὁποία οἱ Βούλγαροι ἀπέφυγαν μόνο χάρις στὴν ἐγκαιρὴ εἴσοδο τοῦ «κόκκινου στρατοῦ» στὴ χώρα τους.

Κλείνοντας τὸ σημείωμά μας αὐτὸ ἔχουμε νὰ κάνουμε τὶς ἐξῆς παρατηρήσεις:

1) Ὅλο τὸ κείμενο χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἔντονο ἀντιφασιστικὸ πνεῦμα, ἀλλὰ νομίζουμε ὅτι ὁ συγγραφέας, περισσότερο ἀπὸ ὅσο πρέπει, ἀποδίδει τὰ πάντα στὴ βουλγαρικὴ μοναρχία καὶ στοὺς φασιστικοὺς καὶ καπιταλιστικοὺς κύκλους τῆς χώρας. Ἀκόμη ὁ ἀναγνώστης εἶναι πιθανὸν νὰ σχηματίσῃ τὴν ἐσφαλμένη ἐντύπωση ὅτι ἡ Βουλγαρία ἀπὸ τὸ 1923 ὡς τὸ 1944 βρισκόταν συνέχεια κάτω ἀπὸ φασιστικὸ καθεστῶς, ἐνῶ εἶναι γνωστὸ ὅτι στὸ ἴδιο διάστημα λειτούργησε καὶ ἀστικὴ δημοκρατία μὲ κομμουνιστὲς μάλιστα βουλευτὲς στὸ κοινοβούλιο ὡς τὸν Ἰούνιο τοῦ 1941. Ἄρα λοιπὸν ἡ εὐθύνη τοῦ λαοῦ γιὰ τὰ γεγονότα δὲν εἶναι καὶ πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὴν εὐθύνη τῶν ἰθυνόντων κύκλων.

2) Ὑπερτονίζει τὴν «ἀντίσταση» τοῦ βουλγαρικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ τοῦ λαοῦ καὶ νομίζουμε ὅτι ὑπερβάλλει γενικοποιώντας μεμονωμένα παραδείγματα ἢ σπάνιες περιπτώσεις, ὅταν γράφει (σ. 508): «.....sous la direction du parti communiste bulgare, des militaires appartenant aux unités d'occupation formèrent des détachements et des brigades des partisans bulgares qui luttaient en commun avec les partisans yougoslaves et grecs, contre les occupants allemands aussi bien que contre les fascistes bulgares». Ἄν ἡ ἔκφραση αὐτὴ δὲν προέρχεται ἀπὸ ἄγνοια τοῦ συγγραφέα, τότε ἀποτελεῖ τουλάχιστο ὕβρη πρὸς τὶς δεκάδες χιλιάδες τῶν θυμάτων τῆς βουλγαρικῆς κατοχῆς στὴν Ἑλλάδα καὶ Γιουγκοσλαβία. Εἶναι βέβαια ἀναμφισβήτητο ὅτι τὸ βουλγαρικὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, μετὰ τὴν ἐπίθεση τῆς Γερμανίας ἐναντίον τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης, διεξήγαγε ἀντιφασιστικὸ ἀγῶνα, ἀλλὰ νομίζουμε ὅτι ἡ ἐπίδρασή του στὸ βουλγαρικὸ λαὸ δὲν ἦταν καὶ πολὺ σημαντικὴ, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ πνεῦμα τῆς «revanche» ἦταν πολὺ ἔντονο σὲ ὅλα τὰ στρώματά του.

3) Εἶναι λυπηρὸ ὅτι στὸ ἄρθρο αὐτὸ μπορεῖ ἐπίσης νὰ διαπιστώσῃ κανεὶς ὅτι, παρὰ τὶς ἐπίσημες διακηρύξεις, τὸ πνεῦμα τῆς Συνθήκης τοῦ Ἀγίου Στεφάνου εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρὸ ἀκόμη καὶ στὴ σύγχρονη Βουλγαρία. Συγκεκριμένα, μιλώντας ὁ συγγραφέας (σ. 494) σχετικὰ μὲ τὰ ἐπακόλουθα τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου γιὰ τὴ Βουλγαρία, γράφει ὅτι ἡ Βουλγαρία ἀναγκάστηκε νὰ παραχωρήσῃ τότε «βουλγαρικὰ» ἐδάφη, ὅπως ἡ Δοβρουτσά, οἱ περιοχὲς τῶν δυτικῶν συνόρων τῆς καὶ τῆς Στρώμνιτσας, καὶ ἡ Θράκη τοῦ Αἰγαίου (la Thrace Egéenne). Τὸ πιὸ δυσάρεστο ὅμως εἶναι ὅτι μιλώντας γιὰ τὰ γεγονότα τοῦ 1941 γράφει (σ. 506): «L'armée bulgare occupa la province de la Morava, la plus grande partie de la Macédoine du Vardar et la Région Egéenne, qui furent

annexées à la Bulgarie». Ποιά όμως είναι αυτή η «Région Egéenne» και από ποιους κατοικείται, δέν μᾶς τὸ διευκρινίζει ὁ συγγραφέας. Γιατί δέν χρησιμοποιεῖ τοὺς γνωστοὺς γεωγραφικοὺς ὅρους «Ἑλληνικὴ Μακεδονία καὶ Θράκη» ἢ «Ἀνατολικὴ Μακεδονία» καὶ «Δυτικὴ Θράκη»; Φαίνεται πὼς ὁ ὅρος «Région Egéenne», ποὺ προκαλεῖ ἀσάφεια καὶ σύγχυση, εἶναι ἀρεστὸς ἀκόμη καὶ στοὺς σύγχρονους Βουλγάρους ἱστορικούς, γιατί τὸν ξανασυναντοῦμε καὶ σὲ ἄλλη μελέτη, δημοσιευμένη στὸν ἴδιο τόμο (βλ. τὸ ἄρθρο τοῦ V. T o p a l o v, L'opinion publique bulgare contre les persécutions des juifs, ἰδίως σ. 484, 486, 488, ὅπου ἡ χρῆση τοῦ ἴδιου ὅρου). Ὅσο γιὰ τὸ γεωγραφικὸ περιεχόμενο, ποὺ δίνει στὸν ὅρο αὐτὸ ὁ συγγραφέας, μπορούμε νὰ τὸ συμπεράνουμε ἀπὸ ὅσα ὁ ἴδιος γράφει λίγο πὶο κάτω (σ. 507), ὅπου λέγει ὅτι τὸ 1943 ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις ἔστειλε στρατὸ κατοχῆς καὶ σὲ ἓνα τμήμα τῆς «Ἑλληνικῆς Μακεδονίας» ὡς τὴ Θεσσαλονίκη. Ἐδῶ λοιπὸν γίνεται σαφές ὅτι, κατὰ τὸ συγγραφέα, μόνον ἡ ἐδῶ ἀπὸ τὸ Στρυμόνα περιοχὴ εἶναι «Ἑλληνικὴ Μακεδονία», ἐνῶ ἡ πέρα ἀπὸ αὐτὸν εἶναι ἡ «Région Egéenne», στὴν ὁποία ἄρα ἔχουν δικαιώματα οἱ Βούλγαροι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Τη λε μά χ ο υ Μ. Κα τ σ ο υ γ ι ά ν ν η, Περί τῶν Βλάχων τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν. Α', Συμβολὴ εἰς τὴν ἔρευναν περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Κουτσοβλάχων, Θεσσαλονίκη 1964, 8ον, σελ. 94+1 χάρτης [Ἔκδοσις Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη, ἀριθμ. 22].

Ἄν καὶ γραμμένο ὄχι ἀπὸ ἐπιστήμονα ἱστορικό, τὸ βιβλίον αὐτὸ παρουσιάζει σημαντικό ἐνδιαφέρον, γιατί ὁ μακαρίτης Κατσουγιάννης ξεπέρασε τὴν ἑλλειψὴ εἰδικῶν γνώσεων μὲ τὴ μεγάλη ἀγάπη, τὸ πάθος θὰ μπορούσα νὰ πῶ, μὲ τὸ ὁποῖο περιέβαλε τὸ θέμα τῆς μελέτης του.

Κρουσοβίτης τὴν καταγωγὴν ὁ συγγραφέας ἀνῆκε στὴν κατηγορίαν τῶν πολυπληθῶν βλαχοφόνων Ἑλλήνων τῆς περιοχῆς Μοναστηρίου, ποὺ μετὰ τὴ συνθήκην τοῦ Βουκουρεστίου ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐκπατρισθοῦν γιὰ ν' ἀποφύγουν ἓνα νέο ξένο ζυγόν, ἔστω καὶ χριστιανικό. Ὅπως ὅλοι οἱ συμπατριῶτες του, ἔτσι καὶ ὁ Κατσουγιάννης, παρόλο ποὺ βρῆκε μιὰ δευτέρην πατρίδα καὶ εὐδοκίμησε ὡς ἔμπορος στὴ Θεσσαλονίκη, δὲν ξέχασε ποτὲ τὴ γενέτειρά του· ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ βάλθηκε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις, ὅσο χρόνο τοῦ ἄφηνε τὸ ἐπάγγελμά του, νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ προβάλῃ τὸ ἐθνικὸ καὶ πολιτιστικὸ ἔργο τῶν συμπατριωτῶν καὶ ὁμογλώσσων του. Καὶ πολὺ σωστὰ ἔστρεψε πρῶτα τὸ ἐνδιαφέρον του πρὸς τὸ πολυσυζητημένο θέμα τῆς καταγωγῆς τῶν Βλάχων τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν.

Στὴν εἰσαγωγὴν (σ. 13-15) τοῦ βιβλίου του ὁ συγγραφέας μᾶς ἐξηγεῖ κυρίως τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους θεωρεῖ τὸ πρόβλημα τῆς καταγωγῆς τῶν Βλάχων ὡς θέμα μᾶλλον γλωσσικὸ παρά ἐθνολογικό. Κατόπιν (κεφ. Ι, σ. 16-20) ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος «Βλάχος». Ἐδῶ ὁ Κατσουγιάννης, ἀφοῦ παραθέτει καὶ συζητεῖ, μὲ συντομία βέβαια, τὶς διαφορὰς ἐτυμολογικὰς ἐρμηνεῖς ποὺ ὑποστηρίχθηκαν ὡς τώρα ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς Ν. Βέη, Α. Κεραμόπουλλο, Κ. Ἀμαντο καὶ ἀπὸ ἄλλους ἐρευνητὰς, καταλήγει στὴν ἄποψη ὅτι πιὸ πιθανὴ εἶναι ἡ προέλευσις τοῦ «Βλάχος» ἀπὸ τὸ γερμανικὸ «Welsch», ποὺ μεταφέρθηκε ἀπὸ τοὺς Σλάβους στὴ βαλκανικὴ χερσόνησο, ὅπου καὶ τὸ συναντοῦμε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ βυζαντινοὺς συγγραφεῖς τοῦ 10ου αἰῶνα. Ἐτσι ἐξηγεῖται καὶ τὸ γεγονός ὅτι, ἐνῶ οἱ λατινόφωνοι πληθυσμοὶ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν ὀνομάζονται ἀπὸ τοὺς ἄλλους «Βλάχοι» ἢ «Κουτσόβλαχοι» (κατὰ τὴν ἑλληνικὴ παραλλαγὴν τοῦ ὀρου), οἱ ἴδιοι ἀποκαλοῦν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν «Ἀρουμούνους», δηλαδὴ «Ρωμαίους», ὅπως καὶ οἱ ὑπόλοιποι Ἕλληνες τοῦ ἀνατολικοῦ τμήματος τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας καὶ κατόπιν βυζαν-